

TORNAR AL MENÚ REVISTA

La guerra passa factura a Bush

LA GUERRA PASSA
FACTURA A BUSH

Editorial

Política

Balanç eleccions a la Generalitat de Catalunya. Els difícils equilibris del tripartit i Zapatero versión pdf
 Declaració de LI a la marxa Torrejón. "Els pobles tenen tot el dret a defensar-se
 Escamot Dixan: absolució!
 Manifestació contra el BCN Meeting Point

Sindical

K.B. Delegat de personal de Ryanair. No som robots, som treballadors
 Ficotriad. Tornem a casa
 S'obre el període d'eleccions sindicals. Aquí també: fer valer els interessos de classe versión pdf

Internacional

Estatats units: un punt d'inflexió a la política. La fi de l'era republicana versión pdf
 Venezuela. Repressió no rima amb revolució
 Hongria 50 anys després
 Neix la secció belga de la LIT-CI
 Aturem l'atac sionista sobre Gaza. Volen arrencar-nos de la nostra terra" versión pdf

IV Conferència de Lluita Internacionalista

Un projecte sempre viu i en construcció
 Programa d'Acció de Lluita Internacionalista versión pdf

EDITORIAL

Després de les eleccions catalanes torna la incertesa sobre l'estabilitat del Govern Zapatero. Tota la maniobra del president del Govern amb Mas en el tràmit final de la Reforma de l'Estatut de Catalunya va ser per poder desfer-se del suport parlamentari d'ERC i començar a comptar amb el vot substitutiu de CIU. Així va passar en el primer tràmit parlamentari dels Pressupostos Generals de l'estat (PGE): amb ERC votant una esmena a la totalitat i CIU unint-se al Govern sense res a canvi.

CIU estava dispostat a prestar els seus serveis al PSOE per a recuperar el control del Govern de la Generalitat. Però tot es va frustrar el dia de les eleccions i els resultats electorals no deixaven espai per a la variable CIU -PSC a no ser amb un haraquiri majúscul dels socialistes. Després de l'anunci del nou tripartit català i amb CIU novament a l'oposició, els seus màxims dirigents van anunciar que donaven per finalitzat el seu suport parlamentari al Govern central.

En el tràmit final dels PGE en el Congrés s'especifica la nova realitat. NI ERC ni tampoc CIU votaven a favor dels mateixos, i permetien que passessin amb l'abstenció. La nova realitat de suports parlamentaris de Zapatero és més feble que abans i amb els acords amb ERC refermaran les crítiques des del PP i en el mateix PSOE. Mentre això passa al Govern se li obren esquerdes en el "pla de pau" que ha dissenyat per a Euskadi.

Dèiem des dels inicis que el Govern postposaria qualsevol mesura perquè el temps juga al seu favor i contra l'esquerra abertzale. Això està provocant la desesperació de la direcció d'ETA (últim comunicat i advertiments que es pot trencar l'alto el foc) i a Batasuna, que veu com el govern parla de processos de diàleg, mentre en els fets a través del poder judicial colpeja més dur encara sobre els activistes presos. La sentència de 12 anys de presó a de Juana Chaos per dos articles d'opinió en Gara és escandalosa i demostra d'un costat la instrumentalització política de la justícia, de l'altre que no hi ha marge per a la negociació i que el Govern només perm l'acatament del marc jurídic de l'Estat. No hi ha més temps que perdre, independentment de la decisió d'ETA d'acceptar negociació armes per presos, és urgent impulsar un ampli moviment estatal pel dret d'autodeterminació contra al Monarquia.

Les eleccions als EUA amb la derrota republicana apareixen clarament com el resultat del fracàs de l'ocupació militar de L'Iraq. La caiguda fulminant de Cheney és la conseqüència lògica. Així, tot i que no ha caigut el principal dirigent del "trio de les Azores", el seu partit ha quedat del tot afeblit. Blair està també en un clar declivi, encara que possiblement aconsegueixi acabar el seu mandat com a primer ministre britànic.

Qui va provocar la derrota electoral no va ser la política dels demòcrates, de la mateixa manera que no va ser Zapatero qui va determinar la derrota d'Aznar, sinó el rebuig massiu a la guerra, al costat de la tenaç resistència dels pobles iraquiana i palestina contra l'ocupació. Els demòcrates als EUA com el PSOE a l'Estat espanyol s'han trobat amb la majoria a les mans.

Però la política demòcrata no difereix substancialment de la republicana. No defensen un pla amb dates sobre la taula per a la retirada de les tropes de L'Iraq. Tot el recurs polític dels demòcrates vindria d'aconseguir una major implicació a través de l'ONU de tropes d'altres estats per a minimitzar les baixes, però tampoc això modificaria el desastre de l'ocupació i la necessitat de trobar una sortida, perquè el que no volen renunciar sota cap concepte és al control del petroli iraquiana.

També sobre Palestina s'ha especulat si el canvi cap als demòcrates reforçaria més la dependència-aliança amb Israel pel tradicional suport demòcrata del llobi sionista, però en realitat és difícil imaginar una política que tingui major complicitat i que ho justifiqui tot el que ve d'Israel, com han fet els republicans en aquests anys de govern Bush.

Si el poble nord-americà, com aconseguí fa una mica més de trenta anys a Vietnam vol imposar al Govern una sortida de la guerra, no serà amb els demòcrates sinó posant-se en marxa i sortint massivament al carrer. Les massives mobilitzacions de treballadors immigrants han estat un exemple. No hi ha altre camí.

POLÍTICA

Balanç eleccions a la Generalitat de Catalunya

Els difícils equilibris del tripartit i de Zapatero

La primera dada que s'ha de destacar és la pèrdua de vots de quatre de les cinc forces parlamentàries (el cas d'IC/EUiA l'analitzem més avall). El PSC perd 240.000 vots, CIU gairebé 100.000, ERC 130.000 i el PP 80.000. A l'augment de l'abstenció, que arriba al 43'23% (5'8% més que 2003), s'hi ha afegit la duplicació del nombre de vots en blanc (més de 60.000) i nuls (13.000), altres formes d'expressar el descontentament. Els motius per explicar aquestes reculades van més enllà del desencantament general per la política, i suposen un vot de càstig per la política que s'ha seguit en el passat immediat.

Tot i la reculada global dels quatre partits parlamentaris, l'origen majoritari de l'abstenció és en els barris obrers. Una part, que en les eleccions generals sí que vota, està allunyada de la política autonòmica perquè gairebé res d'essencial en la vida quotidiana es resol a les seves institucions, i perquè a Catalunya els partits i sindicats majoritaris que van abraçar la Monarquia van introduir una falca entre les reivindicacions nacionals com a poble i les obreres.

CIU apareixia la nit electoral, tot i la reculada en vots, com el vencedor de les eleccions per l'augment de dos escons que li permetia destacar-se més del PSC, no obstant això aquest resultat estava molt lluny del necessari per a assegurar-se el govern. La pèrdua de votants de CIU va sorprendre Mas, i respon al rebuig que va provocar en una part del seu electorat l'acord amb Zapatero a la Moncloa per la reforma de l'Estatut, que santificava les reculades imposades a l'Estatut en la Comissió constitucional, i que demostrava que tota la línia de duresa de CIU en la tramitació del text al Parlament

no era cap altra cosa que una pantomima, i que estava disposat a vendre's per un plat de lletíes. Mas buscava recuperar protagonisme a Madrid al costat del PSOE i esperant amb l'ajuda de Zapatero que la crisi del Tripartit a Catalunya li obrís les portes de la Generalitat.

Després de la nit electoral, Mas va iniciar ràpidament les gestions per constatar que tot i el suport de Blanco i el PSOE central, la fórmula de govern CIU-PSC era impossible tret que el PSC decidís el seu suïcidi polític. Mas va intentar al límit també l'acord amb ERC -a qui va arribar a oferir la meitat de les Conselleries-, però ERC va optar per la reedició del Tripartit. Així "la victòria" electoral es convertia en fracàs, i li esperen quatre anys més a l'oposició.

El PSC va patir una reculada de gairebé un quart de milió de vots, el resultat del rebuig a la política del Tripartit unit al l'efecte de la lluita interna entre el sector Maragall i el Montilla/Zapatero. Així mateix constata el fracàs de l'efecte Montilla sobre els barris obrers que majoritàriament parlen castellà. Ni tan sols en els dos feus directes dels cap de llista (Cornellà-Montilla, Sta Coloma-Manuela de Madre) han pogut evitar la pèrdua de vots respecte el 2003.

El PSOE va enfonsar el Tripartit, va fer fora ERC del Govern català, va impulsar un acord amb CIU i va jubilar Maragall. Zapatero va prendre les regnes del partit català amb Montilla al capdavant. El sector de Maragall va acatar, tot i expressant en públic el seu malestar i apostant per una reculada del PSC amb el vot a IC/EUiA, l'únic partit que reivindicava el Govern d'esquerres i el Tripartit. El sector Maragall, amb el resultat a les urnes, imposa de nou el Tripartit a Montilla i Zapatero, i amb ell la presència d'ERC al Govern.

IC/EUiA és l'única formació parlamentària que creix, amb 40.000 vots. És la gran beneficiària de la reculada del PSC per la seva confrontació interna. Però cal assenyalar que IC/EUiA també retrocedeix en vots en els barris obrers del cinturó industrial, i on recupera els vots és en els barris de classe mitjana. Per exemple, tornant a Sta Coloma i Cornellà: IC perd més del 20% dels vots del 2003 a la primera, també perd vots a Cornellà. La composició social del vot IC va canviant, deixant enrere aquell PSUC fortament implantat en la classe obrera.

Això acompanya el gir d'IC/EUiA com a partit institucional i d'ordre. Aquesta va ser la imatge en tota la legislatura, sense desmarcar-se mai ni en terreny obrer (Saura felicitant l'ex president de SEAT dels acomiadaments), ni el de la defensa nacional de Catalunya,... potser per això i com a premi Saura serà Conseller d'Interior, per enviar els Mossos d'Esquadra a desallotjar joves okupes, treballadors en vaga, o mobilitzacions en defensa del medi ambient. Una de les imatges que doler és veure el POR, un partit que es reclama trotsquista de llarga tradició, donant suport completa-ment a la campanya de l'aparell d'IC-EUiA.

ERC perd un terç dels vots emesos el 2003. Carod Rovira diu que és producte de la pressió espanyolista i la criminalització permanent contra ERC des dels mitjans de comunicació centrals, però és justament a l'inrevés. Si per alguna cosa va pujar ERC el 2003 era perquè era el blanc de totes les iras d'Aznar i la dreta. Per això el resultat cal buscar-lo en el balanç de la seva gestió en el Govern, en ERC com a partit institucional, en el confús i penós paper davant del referèndum de l'Estatut. ERC està profundament dividida internament, Carod Rovira està qüestionat com a direcció.

De moment s'ajorna l'enfrontament, ja que la perspectiva que li oferia un Govern eclipsat per CIU era pitjor, però no trigaran en manifestar-se les diferències perquè són evidents els motius que més aviat que tard provocaran enfrontaments en el si del Govern.

El PP retrocedeix un diputat i 80.000 vots. Esperava un resultat pitjor, ja que el grau d'agressió del PP central en la campanya per la reforma de l'Estatut va posar al mateix Piqué contra les cordes, però si recordem el 2003, ja aleshores el grau d'enfrontament contra Catalunya del govern Aznar era furios, per la qual cosa aquest factor aleshores ja hi era. Per evitar que es deteriorés encara més la seva imatge, tot l'esforç de Piqué es va concentrar en evitar que l'ala dura del PP, amb Acebes i Zaplana, vingués a Catalunya a fer campanya. El vot PP sembla consolidat. És clar que una part del partit estatal i la COPE va apostar obertament per Ciutadans perquè consideraven que Piqué era excessivament conciliador amb els "nacionalistes".

El gran problema que es torna a manifestar en aquestes eleccions és que no hi ha referències polítics-ques a l'esquerra del Tripartit mínimament significatives. Els dos partits de l'esquerra extraparlamentària, el POSI i el PCPC, si bé augmenten els vots, segueixen tenint resultats molt reduïts, conjuntament arriben als 10.000. La tasca segueix essent construir aquesta referència que impulsi la capacitat de mobilització.

El nou Tripartit i els equilibris de Zapatero

Després de les negociacions per formar govern el Tripartit ressuscita de les seves cendres, com l'au fènix. En realitat no és un nou Tripartit sinó una caricatura de l'anterior. Encapçalat per Montilla, que no ho volia. Més afeblit perquè és fruit de la Reforma de l'Estatut, que reactualitza una nova versió centralista de l'Estat de les autonomies, amb el qual el Govern no tindrà més marge, sinó menys coses per reivindicar davant el Govern central. Més afeblit perquè neix de les cendres de l'anterior, que va ser dinamitat amb el vist-i-plau de Montilla i ara ha de tornar a empassar-se ERC en el Govern. Més afeblit perquè s'accentuen les tensions internes. I perquè saben que afloraran a cada pas s'han creat un munt de mesures per a fer-les callar: una sola veu del Govern, comissions prèvies per consensuar i imposar disciplina als tres partits... Podran contenir les diferències internes, però dubtem molt que continuïn les que hi hagi a la base dels partits -particularment a ERC- amb la política del Govern.

Però els problemes no només seran més grans pel govern Tripartit de com ho van ser en el passat, sinó que s'han tornat a crear per a Zapatero, que ha de configurar la majoria parlamentària per mantenir estable el Govern. Les crítiques del PP i de la dreta del partit contra l'acord parlamentari amb ERC van dur Zapatero a donar tot el protagonisme a Artur Mas. A partir d'aquest moment va canviar el panorama de la majoria parlamentària al voltant del Govern: continuava havent-hi IU, però ERC començava a votar en contra, mentre CIU votava pel govern. Així va passar en el primer tràmit dels Pressupostos Generals de l'Estat. Però CIU ja ha advertit que això s'ha acabat, mentre ERC no ha dit que torni a la cleda com un anyell. Així, l'estabilitat de ZP està en qüestió, a més del fet que les crítiques contra ell i la seva dependència d'ERC tornen. Tant de camí per arribar al punt de partida!

Ciutadans: arriba el lerrouisme

La gran novetat electoral han estat els tres diputats i gairebé 90.000 vots de Ciutadans. Es defineixen com a antinacionalistes d'esquerres. Però en realitat el seu antinacionalisme és només anticatalanisme, perquè fan bandera d'un altre nacionalisme -l'espanyol- en defensa del qual critiquen el suposat abús que es fa del català. Aquest fet els ha fet guanyar el suport entusiasta de la COPE amb Jiménez Losantos al capdavant i d'El Mundo, que no han deixat de criticar Piqué per tebi. Es diuen d'esquerres, però en realitat el que hi ha darrere és populisme: no hi ha polítiques concretes per afrontar els preus abusius de l'habitatge o la precarietat, només queixes i denúncies. Aquesta combinació entre populisme i anticatalanisme ens duu directament a Lerroux a la II República, un partit anticlerical -com ho és Albert Boadella, un dels impulsors de Ciutadans- però que va acabar formant govern amb l'extrema dreta catòlica espanyola de la CEDA en l'anomenat Bienni negre.

S'ha fundat de la mà del citat Boadella, amb algun professor de la Universitat i el suport públic de l'eurodiputada socialista Rosa Díez, sense que per això fos qüestionada. Certament ha fet forat en barris obrers, que possiblement provenen del PSC; però els millors resultats els ha aconseguit en barris de mitjana i alta burgesia, per exemple a Barcelona a Sarrí-Sant Gervasi (5,81%) i Les Corts (5,29%), i per poblacions, treuen resultats alts en la residencial Sant Cugat, també per sobre del 5%. Per això el PP va fer campanya contra ells per "esquerrans" quan va veure que se li estaven enduent vots.

Però no es pot treure importància a l'aparició de Ciutadans. Amb l'arribada de Zapatero al Govern i el PP a l'oposició, vam analitzar la possibilitat que l'extrema dreta comencés a volar sola. El gir del PP cap al populisme i la mobilització de les seves bases va endarrerir aquest procés. Potser ens trobem en l'inici d'aquesta diferenciació, i els primers passos d'aquesta extrema dreta es poden fer o no agitant banderes i símbols franquistes o directament nazis; potser poden ser amb la versió de Le Pen i el seu Front Nacional a França.

Declaració de LI a la marxa a Torrejón

"Els pobles tenen tot el dret a defernsar-se"

El 12 de novembre passat es va celebrar a Madrid la XVI Marcha a Torrejón, per exigir el tancament i desmantellament de les bases nord-americanes de l'Estat espanyol. Reproduïm el full que van distribuir a la manifestació els companys i companyes de LI, per la retirada de tropes espanyoles del Líban i en suport a la lluita del poble palestí.

Aquests dies la marxa a Torrejón pren un significat especial en la lluita contra l'imperialisme i el seu projecte a l'Orient Mitjà, exigint al govern del PSOE: Fora tropes!, Fora bases l'OTAN!

Zapatero contribueix amb l'enviament de les tropes que va retirar de l'Iraq a defensar els interessos de l'imperialisme a l'Afganistan, Haití i el Líban, per rematar el treball de l'exèrcit israelià i acabar amb la resistència de Hezbollah. Per molt de mocador palestí que ZP es pengés al coll, manté la seva aliança comercial amb el sionisme i la seva màquina de guerra, i el ministeri de Defensa ven equips d'entrenament de vol simulat a l'exèrcit israelià i els compra míssils per valor de 30 milions d'euros. Izquierda Unida, ERC, BNG... voten per l'enviament de soldats, i s'arranglen amb les posicions imperialistes. El PP també hi ha votat a favor, com podia no fer-ho! Tots junts, ERC, IU i PP, amb el Govern Zapatero.

No van fer res per aturar la destrucció del país per part de l'exèrcit israelià, ningú no va moure ni un dit, i encara menys un soldat! Ara hi envien tropes per assegurar el flanc nord israelià, neutralitzant Hezbollah, mentre Israel té les mans lliures per continuar la guerra contra els palestins de Gaza i Cisjordània.

Des del 25 de juny han estat assassinats més de 400 palestins a mans de soldats israelians. Més d'un centenar durant les dues darreres setmanes, molts d'ells eren infants. L'últim acte de genocidi ha estat a Beit Hanoun amb l'assassinat de 19 civils. Olmert ha advertit que aquesta situació es repetirà. L'ONU, com el Govern espanyol i les forces que li donen suport, són còmplices de tot això. La seva missió al Líban és aplicar la resolució 1701 del Consell de Seguretat de l'ONU. L'objectiu prioritari és desarmar Hezbollah i les milícies palestines de la zona i garantir una "franxa de seguretat" per Israel.

La resolució de l'ONU no preveu cap sanció ni cap mesura política ni diplomàtica contra Israel: no condemna l'agressió israeliana que, utilitzant armament de destrucció massiva (i en alguns casos il·legal, com les bombes de fòsfor blanc) va assassinar un miler de civils en dues setmanes. Per acabar de satisfer les demandes d'Olmert, la resolució exigeix l'alliberament incondicional dels soldats israelians segrestats, però ni esmenta les desenes de morts palestines, ni els assassinats "selectius", ni la detenció i segrest de ministres i diputats electes palestins, ni tampoc els milers de palestins segrestats a les presons israelianes.

A més del desarmament de la resistència palestina als camps de refugiats del sud del Líban, aprofundeix l'aïllament dels territoris ocupats palestins, on els assassinats quotidians a mans de soldats d'Israel, la usurpació de terres i aigua, la construcció del mur de l'apartheid i el boicot financer internacional al govern de Hamàs han quedat encara més impunes durant i després de l'ofensiva sionista sobre el Líban. L'agressió d'Israel contra el Líban està al servei del projecte de l'imperialisme a l'Orient Mitjà. El pla estratègic és deixar Israel com a única potència militar de l'àrea.

Amb l'argument pacifista, hi ha qui ens diu que no és legítima la resistència armada dels pobles contra les agressions, i que -com tota forma de violència- s'ha de condemnar. Nosaltres estem absolutament en contra d'aquest argument perquè posant un signe d'igualtat entre la violència dels opressors i la dels oprimits només s'aconsegueix deixar les coses tal com estan, que tot es quedi igual.

No en tenim cap dubte: donem tot el suport a Hezbollah en la seva lluita contra l'agressió israeliana, malgrat les profundes diferències polítiques que tenim amb aquesta organització. Tot el suport a la resistència palestina, de la mateixa manera que considerem legítima l'acció armada contra l'ocupació a l'Iraq. Per tant fem una crida perquè el moviment obrer i democràtic internacional faci seva aquesta lluita.

Ruptura de relacions amb Israel

Fora les tropes d'ocupació de l'ONU del Líban

Retirada immediata de les forces espanyoles

Visca la resistència palestina i libanesa

Fora bases de l'OTAN

11/11/06

Escamot Dixan: absolució!

Els dies 30 i 31 d'octubre l'Audiència Nacional va començar a jutjar l'Escamot Dixan. Els 6 companys imputats no estaven sols. Una delegació de la Plataforma Aturem la Guerra de Girona -de la qual LI som part activa- havia anat a Madrid amb un autobús pagat per l'Ajuntament de Banyoles. Era la darrera del centenar d'accions des del començament d'aquesta campanya que dura des de ja fa quasi quatre anys, quan Aznar -m Bush- va decidir trobar armes químiques a Banyoles per convèncer els carrers plens a vessar de manifes-tants que s'havia de bombardejar i ocupar el poble de l'Iraq.

L'octubre ha estat una cursa contrarrelotge de mobilitzacions: a les festes de Banyoles, al pregó i les barraques de les fires de Girona, els actes polítics a Banyoles i a Girona -amb l'Oleguer Presas-, l'acord de l'Ajuntament de Girona demanant l'absolució i la gran manifestació que el 28 d'octubre va recórrer amb un miler de persones els carrers de Girona. A Madrid, malgrat la pressió de la Policia Nacional vam poder desplegar tots dos dies una pancarta -amb el diputat d'ERC Joan Puig, perquè a l'Herrera d'ICV-EUiA encara l'esperem, al temible carrer de Génova mentre repartíem octavetes a la premsa i als viants; dins la Sala el tribunal va fer-nos tapar les samarretes exigint l'absolució.

La vista oral va ser un espectacle a l'alçada de la tragicomèdia de l'Operació Estany, més de mitja hora van trigar el fiscal i el magistrat Gómez Bermúdez a posar-se d'acord sobre qui eren els imputats, mentre la cara dels companys tancats dins "la peixera" anava millorant a mesura que els testimonis del Fiscal -tot policies- no paraven de contradir-se els uns amb els altres, tant que un diari burgès com el Punt va arribar a titular a la portada "L'acusació naufraga". Finalment la vista es va suspendre fins el proper 30 de novembre, formalment perquè dos policies no havien estat citats.

Un mes més, doncs, de mobilitzacions. La setmana del 16 de novembre en els actes contra la Cimera Hispano-francesa a Girona, el 25 de novembre a les 7 del vespre manifestació des del Pont de Pedra de Girona i el dia 30 a 2/4 de 10 del matí davant de l'Audiència Nacional a Madrid. Adhesions al manifest, apuntar-se al nou autobús cap a Madrid, campanya de mails, etc al web de la Plataforma <http://dixan.elsud.org>.

Manifestació contra el BCN Meeting Point

Amb una gran aurèola mediàtica, per dissipar els núvols que van embolicar l'ajornament de la cimera europea de l'habitatge durant la passada campanya electoral, es va celebrar el Barcelona Meeting Point. Presidits per la flor i nata de l'especulació i la indústria, van acudir-hi petites, mitja-nes i grans empreses de diversos països a exposar els seus plans i programes de construcció i venda de pisos. No van faltar-hi La Caixa i altres bancs. Ni representants de diversos ajuntaments en un sopar de gala.

El col·lectiu 'V de vivienda' i altres grups van convocar, entre altres accions propagandístiques, una manifestació que intentava ser l'expressió del moviment de rebuig a l'actual situació immobiliària. Vam anar a la convocatòria unes mil persones, que vam marxar fins a l'entrada del BMP, amb la difusa intenció -més enunciativa que real- de tancar-lo. La manifestació, plena d'eslogans irònics i de gent imagi-nativament disfressada, va ser escortada per una constant presència policial (uns 15 vehicles), i es va dissoldre finalment a l'entrada de l'esdeveniment, després d'una performance i de la col·locació d'una pancarta d'uns 30 m. a la façana de l'hotel Catalonia a la Pl. Espanya.

Desgraciadament, he de dir que la mani-festació no va ser tan gran com ho podria haver estat i només va quedar com una altra de les moltes manifestacions que es fan davant de les agressions capitalistes a les condicions de vida. I això assenyala el que em sembla un punt feble, i també un desafiament per al moviment per l'habitatge digne: el calat social del problema és molt major que el que representàvem els assis-tents a la manifestació, no només en el nombre, sinó també en la composició. Em sembla que mentre el moviment no amplii el caràcter i les crides, mentre no sigui ca-paç de sortir del 'ghetto' en què els mitjans de comunicació i els polítics el mantenen 'apartat', considerant-lo "únicament un moviment juvenil i antisistema", i evitant es-tablir qualsevol relació amb els treballadors, immigrants, sindicats i altres organitzacions, el problema continuarà creixent sense cap altre fre que l'especulació. A més, si es manté en la situació actual, el moviment corre el risc de diluir-se, en lloc de convertir-se en la plataforma unitària i multitudinària que necessitem per enfrontar-nos i fer fracassar els plans econòmics i les pràctiques explotadores del capitalisme salvatge. I aquesta extensió del moviment requereix també una determinació clara d'objectius i propostes, factibles per a les famílies treballadores i per tots els que pateixen el problema de l'habitatge, molts dels quals ja simpatitzen amb el moviment, però segueixen sense veure'l com una alternativa que els animi a participar-hi.

Sembla que la cimera de ministres europeus de l'habitatge se celebrarà finalment a Barcelona. Aquest pot ser un bon moment per aconseguir que les manifes-tacions siguin multitudinàries, i que els joves, els treballadors i immigrants, tots els oprimits, mostrin el seu rebuig i la seva disposició a lluitar per habitatges dignes per tots, contra l'especulació i l'enriquiment d'uns pocs i els maldestres pegats dels governs de torn.

(Continuarà)

SINDICAL

Karin Bouhaddouz. Delegat de personal de Ryanair

"No som robots, som treballadors"

Els treballadors de terra de la companyia de baix cost Ryanair de l'aeroport de Girona estan en vaga per reclamar millores en les condicions laborals. La multinacional incompleix sistemàticament el conveni i es nega a negociar amb els sindicats. Fins ara s'han fet dues jornades de vaga parcial i una de 24 hores, i hi ha convocat un calendari de protestes. Entrevistem en Karim, delegat de personal per CCOO, el sindicat que convoca la vaga.

LI- Per què aneu a la vaga?

Actualment som uns 90 treballadors, entre fixos i precaris. Carreguem i descarreguem entre 30 i 32 avions cada dia, i a partir del gener n'arribaran 55. Ens exigeixen que entre quatre companys carreguem i descarreguem 160 maletes en 25 minuts... a Iberia, per fer la mateixa feina, tenen una hora. No som robots, som treballadors! Abans no hi havia cintes de transport, i ho havíem de fer tot a pols. Fa poc en van posar, però són molt dolentes: un

company ha d'estar omplint gasoil tota l'estona, i sempre falta combustible, o estan espatllades. Tothom té problemes d'esquena: el metge em va recomanar que demanés la baixa, però aquí, si demanes els teus drets, t'acomien. Constantment hi ha accidents laborals: les maletes són molt pesades i sovint quan les llancem ens donem cops a les cames; també hi ha hagut atropellaments amb els camions o amb els carros. Però a l'empresa només li preocupen els diners: si tens un accident et descompten les hores que no has pogut treballar! I molta gent no agafa la baixa perquè no pot permetre's viure amb el 75% del sou. El sou base són 13.481 € l'any pels fixos i 11.400 pels temporals. Les hores extres pels fixos les paguen a 7,65 de dia i a 9,50 de nit. El conveni diu que només es poden fer 80 hores extres l'any, però hi ha gent que en fa moltes més, perquè només amb el sou no es pot viure. I no pots dir que no. Un altre problema és l'horari: treballem 3 dies de matí i 3 de tarda, en torns de 9 hores. I ni tan sols hi ha roba de treball per tothom. La vaga també s'ha convocat per exigir el compliment del conveni.

LI- En quins punts incompleix el conveni?

Encara no ens han pagat tots els endarreriments de 2005, no ens paguen els diumenges ni els festius. La jornada és massa llarga i només tenim 21 dies de vacances a l'any. A més hi ha molts problemes de seguretat: els tancs es carreguen de combustible mentre els passatgers pugen a l'avió i això és un perill.

LI- El negoci és rodó.

Ryanair és una companyia de baix cost. Els bitllets són dels més barats que es poden trobar al mercat, però hi ha trampa. Facturar una maleta de fins a 15 quilos costa 10 euros, i cada quilo de sobreprès 10 euros més. Si en un avió hi van 160 passatgers, només per l'equipatge fàcilment Ryanair pot facturar 4.000 euro. L'equipatge és el que dona més marge de benefici a la multinacional... i els treballadors que el carreguen els més mal pagats.

LI- Ryanair es nega a negociar amb els sindicats.

Sí. Sempre diuen "només volem parlar amb en Karim, no amb el sindicat": haig d'anar a negociar jo sol, sense assessors ni res. No van deixar entrar els companys de CCOO a fer l'assemblea de treballadors. Vaig haver d'informar jo sol i vam tenir només 10 minuts. Però els treballadors ja n'estan farts. Quan em vaig assabentar que a Madrid havien convocat la vaga, vaig parlar-ho de seguida amb els companys i tothom hi estava d'acord: ni tan sols coneixiem les reivindicacions, però tothom va recolzar la vaga, perquè tothom sap que l'empresa no respecta els nostres drets. Quan vam convocar la vaga, les coses es van posar pitjor: crits, amenaces als treballadors... no es podia ni anar al lavabo sense demanar permís. El primer dia de vaga, la Guardia Civil no em va deixar entrar per parlar amb els companys del torn del matí i començar l'aturada. A la tarda va parar tothom i l'endemà vaig poder entrar el matí, però escortat per dos agents. El dia de vaga de 24 hores... ¡em van donar vacances!

LI- Segur que hi ha por...

Sí, però la gent n'està tipa. Fins ara, si demanes els teus drets, te'n vas al carrer. Amb mi ho tenen més difícil perquè soc delegat, però em fan la vida impossible: per moure una escala em van caure 6 dies de suspensió de feina i sou. El problema ara no és tant la por, sinó que costa aguantar els descomptes de sou. A més, gairebé tots els treballadors som immigrants i els que tenen el permís de residència temporal estan molt amoïnats, perquè per poder renovar els papers han de tenir feina.

LI- Com valoren el paper d'UGT?

Hi ha tres delegats d'UGT. Dos recolzen la lluita dels treballadors, però el tercer és encarregat i sempre està de part de l'empresa. Ell s'ha passejat amb gent del sindicat per dir als treballadors que no havien de fer vaga.

LI- En quin punt està la negociació?

Ha vingut un "gran cap" de Dublín. Diu que no negociarà si no es retiren les convocatòries de vaga i que només vol parlar amb els delegats i no amb el sindicat. De moment hem decidit tres prioritats: les vacances, un augment del 50% del preu de les hores extres i la roba de treball. Esperem resposta en aquests tres punts per decidir com continuar. També ens han amenaçat de passar-nos a LESMA, l'empresa subcontractada que fa el check-in.
3/10/06

Iberia Barcelona: La repressió rodant, els llocs de treball en espera

Més de 70 treballadors d'Iberia del Prat han estat citats a declarar per l'ocupació de pistes del juliol passat. Diverses organitzacions (Xarxa contra la precarietat, CGT i altres) estan organitzant xerrades de suport, que fins ara han estat petites, amb la significativa absència de les organitzacions majoritàries UGT i CCOO, que semblen esperar que passi la borrasca i que les mesures polítiques i el pas del temps treguin ferro a l'afer. Per altra banda, els expedients interns segueixen el seu curs.

Pel que fa als llocs de treball, la major part passarien a dependre de la UTE formada per les noves empreses adjudicatàries, que es regirien per l'actual conveni d'Iberia. La pitjor part seria pels eventuals, que haurien de ser subrogats a Globalia i passar a dependre del seu conveni uns 6 mesos després de l'inici de la relació laboral. Davant d'aquesta situació, o aconseguim ampliar el moviment de solidaritat, implicant totes les forces sindicals i polítiques dels treballadors, o els companys i companyes d'Iberia seran el boc expiatori de la privatització del sector i dels interessos polítics que l'envolten, i també el model de mà dura contra la lluita dels treballadors.

No és només Iberia, la teva llibertat sindical i el dret de vaga també estan en joc.

Avui els toca a ells, demà pot tocar-te a tu.

Dóna suport la lluita dels treballadors i treballadores d'Iberia
Vés als actes, llegeix i difon els comunicats i convocatòries

Focotriad. Rubí

Tornen a casa

A finals del passat mes de març l'empresa Fico Triad va decidir unilateralment traslladar 25 treballadors a Fico Transpar. La plantilla i el comitè d'Empresa vam començar una procés de lluita contra aquesta mesura que va culminar, com ja sabeu, en una manifestació pels carrers de Rubí que va congregat més de 1000 persones, entre companys d'altres empreses que estan en lluita, ciutadans/as del nostre municipi i companys de la CGT, que van sortir al carrer al crit de "Ja n'hi ha prou!".

Enmig del procés de lluita contra els trasllats, l'empresa va iniciar un procés de repressió sindical cap als membres del comitè d'empresa i el delegat LOLS de la CGT, sancionant-los econòmicament per utilitzar crèdit horari sindical legítim. Les hores que empràvem per anar a les citacions oficials se'ns descomptaven com a hores sindicals. Vam interposar una demanda per vulneració del dret de tutela de llibertat sindical. Després de 6 mesos de feina intensiva i de diversos intents per part de l'empresa d'anul·lar judicis i suspendre'ls, de reprimir econòmicament els nostres representants, etc, de disfressar la veritat amb mentides, les demandes que teníem interposades contra els trasllats i la defensa dels nostres drets sindicals, han estat favorables als interessos de la plantilla, anul·lant els trasllats i restituint als nostres delegats els perjudicis ocasionats per representar els treballadors/es. Avui estem contents perquè els nostres companys tornen a casa, però som conscients que només hem guanyat una batalla i per això agraïm el suport rebut, però la lluita per la defensa dels nostres drets no s'ha acabat.

S'obre el període d'eleccions sindicals

Aquí també: fer valer els interessos de classe

Una situació dramàtica, reiteradament pactada

No estem en temps de vaques grasses per als treballadors. Els capitals treuen rendiments de les seves inversions a força d'arrencar beneficis milionaris de cada tancament, de cada deslocalització, de cada ERO que els permeti renovar la plantilla amb contractes precaris i sous de mileuristes, si no és

amb feina en negre i mà d'obra semiesclava. Treuen rendiment de cada queixalada que claven al sistema públic i universal d'educació, sanitat, transport, pensions, serveis socials... que van ser construïts amb els diners i la lluita de tots i totes i avui són suculents beneficis per una patronal especuladora que, via privatització o externalització, es lucren amb els drets i es nodreixen de les arques dels nostres impostos. No, no són bons temps per nosaltres, precisament perquè són molt bons temps per la patronal. Si a ells els va bé és a compte nostre, i si nosaltres aconseguim millorar és perquè lluitant recuperem un tros de la plusvàlua que ens arrenquen.

Però si ara ens trobem en aquesta situació és perquè les direccions sindicals majoritàries mai no plantegen el problema com el resultat d'una correlació de forces, d'una lluita que pot acabar amb el seu triomf o el nostre, amb la seva reculada o la nostra. Sinó que sempre parteixen de la base que és inevitable la sortida que intenta la patronal i no tenim cap més alternativa que negociar i pactar "el menys dolent". I partint de la base que no es pot fer cap altra cosa que pactar, van tancant les empreses i els nostres fills i filles veuen com se'ls esfuma la possibilitat d'un treball fix i un sou digne.

Aquesta política permanent de les direccions sindicals majoritàries, que des de fa anys no encapçalen cap lluita conseqüent fins al final, sinó com a molt com una forma de pressió per la negociació, és un gran servei a la patronal que veu així com es desbaraten tots els intents obrers de respondre a les reiterades agressions patronals. I els paguen bé els serveis: quantitats milionàries que s'enduen els advocats de CCOO i UGT com a taxes de negociació dels EROs, o dels acords d'eficàcia limitada, o per via indirecta amb el finançament de l'aparell a través de cursos pagats amb diners públics. Qui paga mana; i fa anys que els grans aparells sindicals es nodreixen no pas de les cotitzacions dels afiliats sinó dels immensos beneficis que els donen l'Estat i la patronal perquè segueixin pactant, desmobilitzant i permetent així que ens facin empassar el que calgui. Ja és hora de parar-los els peus, de fer fora aquestes direccions que serveixen la patronal i l'Estat i escollir-ne de compromeses amb la lluita i els interessos dels treballadors i treballadores. Això es fa sobretot als llocs de treball, en el dia a dia, davant dels problemes, però també ara en les eleccions sindicals.

Eleccions sindicals: la deformació burgesa de la voluntat obrera

Per nosaltres les eleccions sindicals no són la panacea democràtica que retornarà cadascú al seu lloc. I no ho són perquè provenen de la deformació dels organismes de lluita de la classe durant el franquisme que, amb la Transició, van passar a ser "reformats" per encotillar-los i domesticar-los.

Qui tradicionalment tenia la sobirania per decidir una lluita o una negociació eren les assemblees, que davant de situacions de conflicte triaven un comitè de vaga que responia davant d'aquesta. Així que era difícil que el comitè s'escapés del seu control signant un pacte no votat, perquè immediatament eren desautoritzats per l'assemblea. Els sindicats, que eren clandestins però ben vius en la lluita obrera de finals del franquisme, proposaven a l'assemblea i s'hi sotmetien, sense cap marge per pactar a esquenes seves. En canvi, quan el conflicte s'havia acabat, qui donava continuïtat en discussions internes i traient propostes en la seva premsa eren els sindicats. Així quedaven aquests per als temps de pau i les assemblees i els comitès de vaga per als temps de lluita.

Però durant la Transició, el PC -que aleshores controlava la central sindical més grossa, CCOO- va optar per aplicar la via reformista que seguia a nivell polític també a nivell sindical. Va proposar la reforma del sindicat vertical del franquisme, la CNS, com el sindicat unitari que havia de tenir la classe obrera espanyola, enfrontant-se a la UGT i la CNT que reivindicaven el reconeixement de les centrals sindicals de classe. Tant és així, que CCOO no es va definir com a central sindical sinó com un moviment socio-polític, per deixar tot el protagonisme sindical a la CNS. Paral·lelament, i amb la finalitat de trencar la tradició assembleària i de comitès de vaga, CCOO va impulsar amb la patronal i l'Estat la LOLS -que poca cosa tenia de llibertat sindical perquè passava a reglamentar-la- segons la qual qui tindria la facultat per convocar les vagues i actuar en nom dels treballadors serien els delegats sindicals i els comitès d'empresa, sota la demagògica propaganda que serien organismes estables unitaris. A aquesta estafa a l'autèntica llibertat sindical que quedava expropiada als treballadors per quatre anys com un xec en blanc, es van enfrontar en un primer moment la UGT i la CNT, que reivindicaven el reconeixement de les seccions sindicals com els organismes naturals ordinaris i les assemblees i comitès de vaga unitaris per a les lluites. Amb poc temps, davant de substancioses ofertes de patrimoni sindical, només la CNT ho va seguir defensant. Només que les veritats, per més en un moment siguin com punys, deixen de ser-ho si les prenem en abstracte, negant la realitat. Això li va passar a la CNT, que a cavall d'aquesta discussió va acabar trencant-se i aïllant-se. De tot aquell període, la CNS va acabar desapareixent, però les eleccions sindicals i els comitès d'empresa, es van quedar.

Participar per construir alternatives de classe

Fa anys que les eleccions són una realitat, i no participar-hi, encara que sigui amb arguments aparentment d'esqueres, a més de marginar-se, és permetre que les burocràcies sindicals segueixin apropiant-se la representació dels treballadors. Però tan necessari com participar-hi és recordar aquest caràcter institucional dels comitès d'empresa per compensar-ho amb una pràctica conseqüent que recuperi les tradicions de lluita i retorni el protagonisme als treballadors i treballadores, posant fi als anys de desmobilització i pactes sense consulta o amb consultes ultimatives que han anat destruint les condicions laborals i salarials de tots i totes.

Per això, la nostra crida al vot és per opcions conscientment rupturistes amb aquesta pràctica institucionalitzada, conseqüents amb els mecanismes assemblearis de lluita i representació, unitàries i no sectàries davant dels treballadors, amb opcions no corporatives sinó de classe. Són aquestes opcions les que hem de reforçar, i no pas els aparells i les burocràcies que puguin haver-hi darrere. Estem dient que voteu CCOO si en aquesta candidatura hi ha corrents organitzats antiburocràtics, que s'enfrontin a l'aparell, que respectin les assemblees i s'hi sotmetin, com el Corrent d'Opinió de Girona. Que voteu CGT si hi ha companys i companyes que es comprometen a retornar-vos el protagonisme, les decisions, a sotmetre's a la vostra decisió assembleària, a buscar la unitat dels treballadors sense actituds sectàries de sigles.

Féu balanç dels últims 4 anys: seguir immersos en la desmobilització i la impotència, és que nosaltres reculem i més beneficis per la patronal. Els que ho han permès no poden seguir actuant en el nostre nom i menys amb el nostre suport. I si ara decidiu votar algú i no aconsegueix les vostres expectatives, no espereu 4 anys més -que potser ja serà massa tard- sinó revoqueu-lo i trieu nous representants fins que recuperem realment la nostra veu i les nostres decisions.

INTERNACIONAL

Estats Units: punt d'inflexió a la política

La fi de l'era republicana

Alan Maas, analitza en el següent article si darrere de l'esfondrament de l'imponent Partit Republicà, els demòcrates representen una alternativa real a la política de Bush. Reproduït del Socialist Worker Online, publicació de l'Internacional Socialist Organization.

"Permetin-me expressar-ho així", comentava un orgullós Georges Bush en una roda de premsa dos dies després de la seva reelecció el 2004. "He guanyat un capital en aquesta campanya, un capital polític i ara el gastaré" Dos anys més tard, la guardiola política de Bush està buida, "el benaurat capital" -en paraules de Paul Weyrich, membre del partit conservador afí al president- "a només una setmana de les eleccions és zero".

Durant la nit electoral, la diferència de 30 escons republicans respecte els demòcrates que hi havia va girar 180 graus, així que en va sortir el mateix marge però, aquesta vegada, a favor dels demòcrates, i com vam publicar al Socialist Worker, l'esperança dels demòcrates per guanyar la majoria també al Senat només depenia del resultat que aconseguissin a Virgínia i Montana.

Aquestes eleccions són la constatació de la fi de la "Revolució Republicana" que va començar amb l'absorció del Congrés per part dels republicans el 1994 i que ha anat acompanyant l'administració Bush, especialment per la seva política de "guerra contra el terror" que va aconseguir l'11 de setembre. Els republicans han estat aixafats pel pes de la seva pròpia arrogància, corrupció i crueltat.

En les últimes setmanes de campanya, la popularitat de Bush dins del seu propi partit havia baixat tant, que els candidats republicans declinaven les invitacions de la Casa Blanca d'aparèixer al costat del president en els actes preelectorals.

Un dels dies més importants de campanya, Bush va viatjar a Florida per participar en un míting i aconseguir vots per la candidata republicana al Senat K.Harris, cosa que li va suposar ser literalment abatuda ja que en les enquestes de l'endemà havia perdut el 20% dels vots. Per això, el candidat republicà a governador va rebutjar l'ocasió de fotografiar-se al costat del Comandant en Cap, i en comptes d'això va preferir acompanyar-se del senador John McCain. Crist la va encertar; les eleccions eren un referèndum sobre el president Bush, i Bush perdia.

Fins i tot comentaristes polítics conservadors reconeixen que la política dels EUA es troba en un punt d'inflexió, "és clar que aquestes eleccions marcaran el final del domini dels conservadors", va escriure el columnista del New York Times, David Brooks, setmanes abans de les eleccions "aquestes eleccions marquen l'inici d'un nou període, no seran només una coma en la història política de la nació".

Fa dos anys, quan els republicans van abatere John Kerry i el Partit Demòcrata, els analistes polítics tan de dretes com d'esqueres, comentaven el gir conservador del que s'anomena "l'Amèrica roja". L'obsessió va ser el vot útil, amb una preocupació principal que va ser vagament definida com pels

"valors morals".

I la veritat és que Bush va millorar els seus resultats en general, inclosos els estats amb vot demòcrata més sòlid com Nova York, New Jersey i Illinois, i també entre les bases democrates com els llatins i els sindicalistes. L'explicació real de la victòria de Bush no és que l'Amèrica comuna, la gent normal, abraçés sobtadament el programa de la dreta, el que va passar realment és que Kerry i els demòcrates no van ser capaços de proporcionar a la gent alguna cosa per poder votar.

El programa republicà seguia essent profundament impopular, tal com reflecteix el fet que la popularitat de Bush va començar a caure des de l'endemà mateix de la seva reelecció i que aquest declivi ha continuat sense ni tan sols interrupcions des d'aleshores. El projecte més ben volgut de Bush per gastar el "capital polític" bestial, la privatització de la seguretat social, va fracassar abans que arribés com a proposta al Congrés.

Mentrestant, l'eix central de la política nord-americana, "la guerra contra el terror" i l'ocupació de l'Iraq, ha sacsejat l'administració Bush de crisi en crisi. El sentiment anti-guerra majoritari no ha deixat de créixer durant l'últim any i ha començat a trobar reflex en el sistema polític bipartidista pro-guerra, i tant Demòcrates com Republicans s'han vist obligats per la pressió popular a començar a discutir propostes per una "sortida estratègica". En contra del que els assessors de la Casa Blanca creien -que podrien jugar una vegada més amb èxit la carta de la "seguretat nacional" en aquestes eleccions- fins i tot Bush va haver d'abandonar el seu mantra preferit.

Al mateix temps, la retòrica republicana sobre els "valors familiars" que li va procurar molts vots per al Congrés en les eleccions de 1994, ha quedat com un frau després dels successius escàndols i corrupcions de l'últim període, culminant el cicle amb l'escàndol del congressista republicà Mark Foley. Els casters republicans no s'han cansat de predicar que totes les informacions que anaven apareixent contra les seves figures capdavanteres, no eren res més que mentides. Per no parlar de la figura més representativa dels bons costums i la correcta moral religiosa, l'antic director de la Christian Coalition, Ralph Redd, que s'ha revelat com el "gola profunda" de la corrupció, tant en la seva pròpia organització com donant cobertura als altres.

La crisi dels republicans està ajudant a demostrar que "l'Amèrica roja" rendida al programa de Bush era un mite, que sota el discurs de la por per aconseguir vots, no hi ha res més que un programa profundament impopular.

Un altre aspecte de les eleccions que ha desconcertat els experts polítics, ha estat el fet que els republicans no han estat capaços de transmetre confiança sobre una economia que, no obstant això, sobre el paper semblava relativa-ment forta, almenys en comparació amb les dues últimes eleccions.

No obstant això, el que és obvi és que ningú fora dels ambients de la ben pagada expertocràcia, creu en la recuperada economia americana com a resultat directe de les polítiques de l'administració Bush, que ha aplicat enormes retallades d'impostos per a les súper fortunes americanes. Com ha escrit Lance Selfa a la Internacional Socialist Review, "La percepció clara de la gent és que Bush ha estat un president per als rics, que ha incrementat la precarietat en la vida dels treballadors reforçat pel consens neoliberal bipartidista, cosa que ha contribuït definitivament al descrèdit del sacrosant sistema neoliberal americà".

Fins i tot en els temes socials, se suposa que crucialment atractius en qualsevol programa d'un candidat guanyador, hi ha una distància entre la hipotètica "Amèrica roja" i la consciència de la majoria de la gent. Amb l'única excepció d'un lleuger biaix a la dreta en les actituds sobre l'avortament des de 1990, les enquestes d'opinió han demostrat que una majoria de treballadors de raça blanca -suposats habitants del "Bush country"- són més sensibles ara als temes socials que fa vint anys.

L'èxit republicans en remenar els valors tradicionals per temes clau -per exemple, la històrica discussió sobre el matrimoni homosexual- ha tornat a tenir èxit perquè sobre aquest tema hi ha acord amb els Demòcrates, que han perdut l'oportunitat de defensar una causa que connecta amb la creixent acceptació de la societat americana cap a gais i lesbianes. En realitat, el programa actual de la Dreta Cristiana pretén imposar "el fet com motiu d'excomunió per als americans que celebren un matrimoni homosexual", destaca Selfa.

Davant de l'evident insatisfacció que hi ha amb la dreta, sorprèn que els Republicans hagin fet la seva tan lliurement, sense retallades.

La raó fonamental del seu èxit ha estat el fet que l'altre gran partit de l'escena política nord-americana, els Demòcrates, estan més d'acord amb els republicans que en contra seu. Com a resultat d'això, mentre la consciència de la majoria del poble ha anat girant ideològicament cap a l'esquerra en la majoria de temes, el principal partit de l'oposició s'inclina més i més cap a la dreta.

Un exemple obvi és la immigració. La primavera passada hi va haver les manifestacions més multitudinàries en la història dels EUA contra la legislació conservadora que pretenia criminalitzar 12 de milions d'immigrants indocumentats que avui viuen al país. No obstant això, el partit Demòcrata no es va fer ressò d'aquest clam en defensa d'un dret democràtic bàsic.

A Washington, el debat sobre immigració es va reduir, per als conservadors, a una qüestió sobre racisme, i per l'esquerra, a advocar per la creació d'un programa de reformes molt restringit i amb què només una minoria d'immi-grants complia els requisits.

Propostes que fa una dècada s'haguessin considerat d'ex-trema dreta-com la construcció d'un mur a la frontera entre Mèxic i els EUA- ara han estat acceptades a Washington sense problemes per totes dues parts.

Aquest resultat no és només culpa de la capacitat d'estirar dels Republicans, també té a veure amb el suport dels Demòcrates. Lluny de presentar una alternativa a les polítiques republicanes, els Demòcrates han donat suport a les propostes conservadores com un mirall i se n'han diferenciat només en detalls.

A l'Iraq, els Demòcrates van criticar les tàctiques de l'administració Bush, però les seves propostes -quan s'animaven a llançar-ne alguna- es referien a com mantenir l'ocupació, no pas a la retirada.

Igualment, quan l'administració Bush buscava cobertura legislativa per legitimar les seves pràctiques de tortura i detenció indefinida als detinguts, els Demòcrates no es van ni queixar. Va haver-hi una oposició tan feble al Senat, que la realitat és que va acabar capitulant.

Però el que ha aguditzat la crisi interna dels Republicans han estat les baralles entre l'ladres. Per exemple, el President del Congrés, Dick Arme, ha estat denunciat pels autoanomenats dirigents cristians com un "abusanens" i "un macar-ra", que "pretén imposar la seva particular visió de la virtut als altres" i el fan responsable de la derrota electoral republicana. La resposta de la Dreta Cristiana? "Si no fos perquè Ohio va arreglar el resultat, John Kerry seria president" -va dir el reverend Richard Land a la convenció dels baptistes del Sud- "Així Dick, que calla".

Pels partidaris de la pau i de la justícia, veure els Republicans destrossats significa una dolça esperança. La fi de l'hegemonia republicana representa l'obertura de possibilitats de canvi. Però ningú no hauria de dipositar les seves il·lusions en els Demòcrates com a alternativa per al canvi. Ells han dedicat els seus esforços, tant com els Republicans, a la defensa dels interessos imperialistes dels EUA, a l'expansió del seu poder, reprimint qualsevol avanç a l'interior del país pel que fa a drets democràtics i justícia social. Només mitjançant la mobilització social i política es podrà pressionar per fer caure les polítiques conservadores de Washington.

Alan Maas. Socialist Worker (ISO)

Venezuela

Repressió no rima amb revolució

El 22 de setembre, el Teatre d'Operacions número 5 (TO5) de les Forces Armades va reprimir l'explotació il·legal d'or a la mina Papelón, a la zona coneguda com La Paragua. El resultat va ser la mort de 6 persones, entre ells 2 indígenes, 2 veneçolans i 2 brasilers. L'única ràdio de la ciutat, La Maripeña, va ser incendiada "per desconeguts" perquè denunciava els atacs de les FA i el paper de l'alcalde, Juan Carlos Figarella, en la repressió. L'alcalde està casat amb Amelia Falcón, diputada al Consell Legislatiu de l'Estat de Bolívar i membre d'un partit oficialista. El General Raúl Baduel, Ministre de la Defensa, va aclarir que hi ha 32 militars implicats en la repressió: 14 per assassinat i 18 per abús d'autoritat (El Nacional - 30.09.06).

Els atacs de les Forces Armades i les autoritats contra els petits miners són una constant a l'Estat de Bolívar. La Red de Abogados Venezolanos en defensa de los Derechos Humanos denuncia: "el març, un grup de militars va assassinar el pescador Simón Manrique i un comerciant a La Paragua; el tinent de Fragata Alexander Guerra hi estava involucrat. Indignat, el poble va començar una protesta davant del TO5 de Maparí, i el comandant Gómez, capità de l'Exèrcit, va ordenar que els disparessin. Hi va haver un mort i quatre ferits. Els militars segueixen en actiu." (El Nacional - 28.09.06)

Són fets aïllats?

A la repressió i mort dels sis miners cal afegir les recents detencions de treballadors (de Sincor, Jin Yang, Sidor i Alfarrería Internacional) i camperols i desallotjaments dels sense sostre. Aquests fets ens plantegen la necessitat de discutir el tema de la repressió dels sectors explotats i oprimits, en el marc del procés polític que viu el país. Aquests fets repressius, aparentment aïllats, han de ser encarats com a part d'una totalitat: el paper de l'Estat (històricament) i del govern en els darrers mesos.

Repressions Recents:

Contra els Treballadors:

- 14.03.06. La Guàrdia Nacional reprimeix treballadors i dirigents sindicals a SINCOR: 14 humils treballadors del servei de neteja (11 dones i 3 homes)

van ser readmesos als seus llocs de treball per ordre de la Inspecció del Treball. La trans-nacional (i per tant, imperialista) SINCOR va dir que no acatava la decisió del Ministeri del Treball. (...) Als treballadors i treballadores només els va quedar l'alter-nativa d'enca-denar-se a l'em-presa, juntament amb els seus dirigents sindicals. (...) La Guardia Nacional amb equips anti-avalots i uti-litzant armes de gran cali-bre, gasos lacrimògens i penilles, van atacar i detenir els treballadors com a criminals (...)

• 02.07.06. Cinc Detinguts per una protesta a Carabobo: Treballadors que fan les obres del viaducte d'aquesta població es mobilitzen perquè s'incomplixen les normes de seguretat. (...)

• 13.07.06. La Guardia Nacional deté vaguistes de la transnacional minera xinesa Jin Yang, a Uputa. Després de 10 mesos exigint l'aplicació dels augments salarials estipulats al conveni col·lectiu, els treballadors de la transnacional Jin Yang van entrar en vaga. Després d'un mes d'aturada una jutgessa va ordenar a la Guardia Nacional va executar l'arrest de treballadors i dirigents sindicals. En l'operació van disparar molts perdigons i va llançar bombes de gas lacrimogen i diversos treballadors van ser ferits. (...)

• 10.08.06. La GN reprimeix obrers d'Alfareria Internacional. (...) Els treballadors van iniciar una legítima vaga per fer valer el seu sindicat, la reincorporació dels acomiadats il·legalment i pel contracte col·lectiu.

• 04.09.06. Repressió a SIDOR i a la contracta CAMILA: treballadors de la contractista Camila fa mesos que lluiten contra l'incompliment dels compromisos laborals com la cistella tiquet, l'LPH i el salari just. L'amo de l'empresa, Orlando Aguilar, utilitzant la seva influència va aconseguir que un Jutge, durant les vacances, ordenés la detenció de 16 treballadors. (...) L'enorme resposta obrera, tancant pràctica-ment els accessos de la ciutat de Puerto Ordaz, va obligar a alliberar els cinc detinguts i ha exaltat els ànims de la classe treballadora local.

Contra els camperols:

• 24.05.06. És detinguda la direcció del Front Camperol Ezequiel Zamora, quan eren dins d'una casa redactant un document que havien de presentar davant la vicepresidència de la República. La detenció es va produir a Sabaneta, terra natal del president Chávez. Stalin Borges, de la UNT, va afirmar: "El més inquietant és que els detinguts siguin els camperols, quan resulta que aquí hi ha hagut camperols assassinats pel sicariat ramader-latifundista-paramilitar i no hi ha detinguts per aquests fets (...)"

• 13.09.06. Camperols ocupen pacíficament la CORPOANDES (Corporació dels Andes) i els detenen (...). El resultat de l'ocupació va ser una despietada repressió per part de 80 homes fortament armats pertanyents al cos d'antiavalots. Cinc dirigents del FCEZ, van ser empresonats durant més de 30 hores. L'alliberament dels presos s'aconseguí amb pressió popular (...)

Contra els moviments populars:

Tenim diversos casos per relatar. Un de molt emblemàtic és el desallotjament a Baruta, una localitat dirigida per la dreta, que juntament amb la Guardia Nacional, va reprimir una ocupació urbana a inicis d'agost. 28.08.06. El centre de Caracas, a La Hoyada, es desperta presa per efectius de la Guardia Nacional amb tot el seu aparell d'antiavalots. (...) Tot aquest immens operatiu militar va ser per desallotjar la Torre Alviert que des del 2004 estava ocupada per 50 persones. (...)

Contra el moviment estudiantil

El moviment estudiantil també ha estat víctima de l'acció repressiva, n'hi ha prou amb esmentar els successos de juny de 2005 a la Universitat de Oriente Núcleo de Sucre, quan grups oficialistes van organitzar protestes per les seves reivindicacions estudiantils, com la defensa del pressupost universitari, o millores en els serveis de transport i menjador. Aquests grups van ser atacats per empleats de l'alcaldia bolivariana del municipi Sucre i el cos policial d'aquesta mateixa institució. En no poder controlar la protesta estudiantil, l'alcalde "revolucionari" acordà amb el governador oficialista Ramón Martínez la irrupció de la Guarnició Militar, que va entrar a la universitat destruint les instal·lacions i ferint diversos estudiants. Dies després el degà "bolivariano" de la universitat va expulsar alguns dels manifestants.

Mentre el sicariat actua impunement al camp:

Des que va ser promulgada la Constitució de la República Bolivariana de Veneçuela, el 2000, i la Llei de Terres i Desenvolupament Agrari, el 2001, ha crescut la violència contra els treballadors del camp. Les estadístiques no són gaire clares, els moviments socials diuen que són 150 morts en aquest període de cinc anys. El Defensor del Poble en reconeix 96. (...) D'aquestes morts, 41 s'atribueixen directament a sicaris. Les altres, diu el Defensor, van ser morts sense proves. (...) Afirmar que els autors intel·lectuals en aquests casos eren "propietaris de grans extensions de terres i amb alt poder adquisitiu" (...) L'audàcia dels sicaris al servei dels latifundistes va arribar a l'extrem fins i tot d'atemptar contra la vida del diputat nacional Braulio Alvarez.

Qui són els latifundistes, autors intel·lectuals dels fets violents? Tothom ho sap. (...) Laura Lorenzo, secretària de Terres i Seguretat Agroalimentària de l'Estat Yaracuy, en una entrevista a L'Universal del 28.07.06, acusa les famílies: Di Batista, Riera Sigala, Sosa Pietro, i a Vicente Lecuna, Alfonso Pucchi Fhandor Quiroga. Aquest últim és l'actual president de Fedecámaras - Yaracuy, i denunciats per graduats funcionaris del govern.

Laura Lorenzo, no és activista de cap organització camperola. És una autoritat governamental (...). Vegeu què diu: "exigeixo la investigació d'aquestes famílies, perquè no és possible que no se'ls cridi a declarar perquè tenen poder econòmic. Ells publiquen anuncis a la premsa on diuen de Braulio Alvarez: 'Aquest és el teu enemic'. Aquesta situació no pot continuar" (...)

Indemnitzacions i impunitat

El mes de maig l'informe del Defensor del Poble es va presentar a la vicepresidència de la República i el Consell de Ministres va aprovar un fons de 22.000 milions de bolívares per indemnitzacions. L'ajuda arribarà als beneficiaris a través de pensions, beques d'estudi per als fills, crèdits agrícoles, ajuda psicològica, etc. "No obstant això, més enllà d'una ajuda econòmica per viure, els afectats reclamen que no s'ha fet justícia" (Últimas Noticias - 15.07.06).

En honor a la veritat, reconeixem la importància de les indemnitzacions, però s'ha de dir: no hi ha cap latifundista entre reixes per aquestes morts. Si són 150, 96 o 41... no ens interessa discutir la quantitat, el que ens interessa és la qualitat, és a dir les morts i la impunitat.

Per enfrontar-se al sicariat hi ha diverses formes possibles d'actuació. En un acte amb el Frente Francisco Miranda, el govern va afirmar que arribarien 100 mil fusells comprats a Rússia i que els antics FAL serien lliurats al Front perquè defensin la revolució. Bé, els camperols, també mereixen, a través de les seves organitzacions, rebre una part d'aquestes armes, no per atacar, però sí per defensar-se del latifundi i els seus representants que sempre han estat part del colpisme

Guàrdia Nacional i Exèrcit al servei dels capitalistes:

Les informacions que donem són inqüestionables. Són públiques, estan en els diaris i informatius televisius, de l'esquerra i la dreta. Només falta entendre que aquests aparells de l'Estat compleixen el paper de reprimir les organitzacions de treballadors, camperoles i populars i la vegada no actuen davant de sicaris fins i tot quan es té el nom i cognom dels autors intel·lectuals i denunciats per graduats funcionaris del govern.

Exigim al govern que faci justícia i impedeixi el desenvolupament de la violència contra dels treballadors de la ciutat i el camp així com dels estudiants i dirigents populars

22/10/06

Leonardo Arantes - Cessar Neto

Neix la revista Lucha Socialista

Unitat Socialista dels Treballadors (UST) és una organització recentment constituïda com un reagrupament de militants trotsquistes i marxistes revolucionaris pròxima a la LIT-CI. En aquests moments està preparant el seu congrés de fundació que es realitzarà en 2007. Editen el periòdic Lluita Socialista. En el seu primer nombre d'octubre de 2006, commemoren el 89 aniversari de la revolució russa i encaren les eleccions presidencials del 3 de desembre, on s'enfronten la reelecció d'Hugo Chávez i Manuel Rosers governador de l'estat Zulia, que va participar en el cop d'estat d'abril de 2002 i en el lockout petroler de desembre 2002 - gener 2003, que representa la burgesia més reaccionària i pròxima a l'imperialisme ianqui. Respecte a aquest aspecte expliquen que la UST ha de "marcar distància amb l'alternativa de Rosers i cia però no podem atorgar un xec en blanc a un govern que beneficia al capital nacional i forà, en detriment dels treballadors" Després de rebutjar l'abstenció i el vot nul, la UST condiciona la crida a vot a la resposta del govern Chávez davant un programa d'exigència al Govern que aborda els temes més candents: Salari mínim de 1.600.000 Bolívares. No al pagament del Deute. Fora les multinacionals del negoci del petroli. Tot el suport a les lluites en curs. Més informa: www.litci.org/MateriaES.aspx?MAT_ID=387

Octubre 1956-Octubre2006. Aniversari de la revolució política

Hongria, 50 anys després

50 anys després de la revolució protagonitzada per les masses hongareses contra el domini del Kremlin, la premsa imperialista segueix traient fruit de l'immens doble servei que la burocràcia estalinista va prestar a l'imperialisme i la contrarevolució. Un servei directe, esclafant sense pietat els obrers dels països que dominava i impedit l'acció independent dels massius sectors de la classe obrera que controlava. I un d'indirecte, confonent les grans masses del món, associant el "comunisme", el "socialisme", amb la sagnant dictadura i la sinistra política de la burocràcia de Moscou.

Dos aniversaris propers ara tenen una gran significació: el del 23 d'octubre de 1956, que va començar aquesta revolució derrotada a Hongria, i el 7 de novembre de 1917, quan va triomfar la gran Revolució a Rússia. Perquè així com el triomf de la revolució obrera va canviar la història del món el segle XX, la de l'esclat de la revolució política a Hongria va marcar l'inici de la crisi mundial de l'estalinisme.

No obstant això, la derrota -que fou perquè no hi havia una direcció revolucionària- explica que avui part de les restes de la burocràcia, hereus de l'estalinisme reciclats en partits socialdemòcrates, siguin qui governa Hongria al servei de l'imperialisme i integrada a la Unió Europea. Aplicant els seus plans colonitzadors ataquen els treballadors i estudiants i saquegen el país. Per això, tot i les immenses mobilitzacions pels escàndols de frau i corrupció en què està embolicat el primer ministre Ferenc Gyurcsany, l'imperialisme els manté en el seu lloc. Des del rei d'Espanya, hereu de Franco, fins al "socialista" president d'Alemanya i altres "defensors de la llibertat" van estar al seu costat en les cerimònies de commemoració d'aquell aixecament que va ser brutalment esclafat.

1919: República dels consells obrers i camperols

Com a resultat de la Primera Guerra Mundial, el derrotat Imperi Austro-Hongarès es va disgregar, tot això acompanyat de revolucions burgeses tardanes. A Hongria es va produir l'octubre de 1918 i al capdavant del país va quedar una coalició de liberals i socialistes encapçalats pel comte Karolyi. La impotència d'aquest govern per defensar la integritat del país contra les pressions i el setge de les potències imperialistes vencedores i els seus socis menors txecs i romanesos, va accelerar la revolució proletària.

Hongria va ser així el primer Estat europeu que va intentar seguir el camí marcat pels bolxevics. El 21 de març de 1919 va néixer la República Hongaresa dels Consells, que durà 133 dies. El poder dels consells va implantar una reforma agrària radical, la nacionalització dels bancs i la indústria, la separació de l'Església de l'Estat. Es va formar l'Exèrcit Roig per afrontar la contrarevolució armada per l'imperialisme francès, la principal força de xoc del qual eren les tropes romaneses.

Aquestes van envair Hongria i es van dedicar a l'espoli i extermini avançant cap a la capital, Budapest. Mentrestant, al sud del país es va constituir un govern contrarevolucionari que va fundar l'Exèrcit Nacional sota comandament de l'almirall Horthy. L'acció conjunta de les tropes franceses i sèrbies per l'extrem sud i els romanesos - que van prendre la capital- pel centre, va concloure l'agost amb la derrota de la República dels Consells i l'entrada del contrarevolucionari almirall Horthy a Budapest el novembre.

Segona Guerra Mundial: el govern d'Hongria amb Hitler

Des de 1943 els seus governants, preveient l'avanç soviètic, van intentar una pau separada amb la URSS. Davant d'aquests intents, Hitler ocupà Hongria el 1944. La lluita contra l'ocupació nazi va generar un poderós moviment de resistència a tota la regió. Això, conjuntament amb les victòries i l'avanç de l'Exèrcit Roig de la URSS cap a Berlín, va marcar l'inici de l'esfondrament de la màquina de guerra nazi. No obstant això, a Hongria els nazis van comptar amb suport armat gairebé fins a la caiguda de Berlín. Al mateix temps, l'immens ascens revolucionari de masses que es va generar en la postguerra va aterrir l'imperialisme i Stalin el va aprofitar per negociar el reconeixement de la seva influència a l'Est europeu. Pro-ducte d'aquesta "negociació", que va implicar la traïció a les revolucions a França, Itàlia i Grècia, van sorgir les anomenades "Democràcies Populars" de l'Europa de l'Est.

Després de 1945: un nou ocupant

"Un poble que n'oprimeix altres forja les seves pròpies cadenes" havia dit Karl Marx i també Lenin va prendre les seves paraules: "Cap nació no pot ser lliure si n'oprimeix altres". Aquestes definicions clàssiques i els advertiments de Lenin i Trotsky sobre les desviacions xovinistes granrusses de Stalin es van confirmar totalment. Des de la fi de la segona guerra mundial, en les "Democràcies populars" s'expropia la burgesia, però sorgeixen règims totalment burocratitzats, controlats directa-ment per la burocràcia de Moscou.

Revolució i tragèdia del 56

A Hongria hi havia sobre la taula la revolució política, no només la lluita contra l'opressió que exercia la URSS, sinó també contra la burocràcia nacional. Després de la mort de Stalin, la insurrecció obrera de Berlín oriental de 1953 i la resistència de masses dins de la pròpia URSS van amenaçar la burocràcia soviètica i van obligar al gir del XX Congrés del PCUS, que va alçar Krushev amb la seva política de "desestalinització".

Com no podia ser d'una altra ma-nera, l'imperialisme va donar suport a Krushev en tot aquest gir i també davant de l'aixecament de les masses hongareses el 23 d'octubre de 1956. El 27/10/1956, The New York Times deia: "El criteri predominant entre els funcionaris, encara que ningú ho digui públicament, és que 'l'evolució' cap a la llibertat a l'Est d'Europa és millor, des de qualsevol punt de vista, que la 'revolució'."

Peter Fryer¹, era a Budapest quan els russos van llançar durant quatre dies i quatre nits continus bombardejos que, segons les seves paraules, "van deixar vastes zones de la ciutat, sobretot els barris obrers, pràcticament en ruïnes". Va presenciar una heroica revolució de la qual va dir que "no era ni organitzada ni controlada per feixistes o reaccionaris, sinó pel poble comú d'Hongria: obrers, camperols, estudiants i soldats". "A Budapest, com més tard a les províncies, les tropes estaven dividides. N'hi havia que ja estaven a punt per afegir-se al poble i lluitar al seu costat, mentre que els neutrals (probablement una minoria) estaven disposats a lliurar les seves armes als obrers perquè poguessin combatre la policia secreta. Els altres van emportar-se les armes per unir-se a la revolució" (...) "A més, els obrers van prendre molts rifles de caça dels dipòsits d'armes de les fàbriques".

Fryer descriu els comitès revolucionaris, que "s'assemblaven notablement en molts aspectes als soviets o consells d'obers, soldats i camperols que van sorgir a Rússia en la revolució de 1905 i després el 1917. Aquests Comitès, que es van estendre en cadena per tota Hongria, des del començament van ser òrgans de la insurrecció. Reunien els delegats electes de fàbriques, universitats, mines i òrgans d'autogovern popular que gaudien de la confiança del poble armat. Per això tenien una autoritat immensa, i no és exagerat afirmar que fins a l'atac soviètic del 4 de novembre el poder real de país era en les seves mans".

L'Església catòlica va defensar l'ordre constituït per l'explotació burocràtica, encara que per la resta del món va fingir estar al capdavant d'aquest moviment alliberador. El 24 d'octubre Josef Grosz, arquebisbe de Kalocza, President del deganat de Bisbes, va anunciar: "El punt de vista de l'Església Catòlica és clar. Condemnem les massacres i destruccions. Per tant espero sincerament que els nostres creients no prendran part en activitats d'aquest tipus i donaran exemple preservant la calma i l'ordre..."

Un epíleg inevitable: la restauració capitalista

Ens remetem al pronòstic polític alternatiu de Trotsky, expressat en el seu llibre La Revolució Traïda: "O bé la burocràcia, convertint-se cada vegada més en l'òrgan de la burgesia mundial en l'Estat obrer, enderrocarà les noves formes de propietat i tornarà a enfonsar el país en el capitalisme, o bé la classe obrera aixafarà la burocràcia i obrirà el camí al socialisme".

La derrota de la revolució política a Berlín, Hongria, Polònia, Txecoslovàquia i altra vegada Polònia els 80, va anar preparant el terreny per la futura restauració capitalista. En la segona meitat de la dècada de 1980 les masses obreres es van rebel·lar contra les primeres conseqüències del capitalisme implantat per Gorbaxov i la seva "Perestroika".

Van protagonitzar un altre gran ascens revolucionari que va desembocar en la caiguda del règim del PCUS i va ferir de mort l'aparell estalinista mundial. Els règims de les "democràcies populars" es van esfondrar amb efecte "dòmino". La falta de partits revolucionaris va fer impossible que aquestes gegantines mobilitzacions enderroquessin la burocràcia -que es transformava en nova burgesia- i revertissin la restauració capitalista.

Polska

¹.Peter Fryer va ser corresponçal a Hongria del diari comunista britànic Daily Worker, com a enviat especial. Quan va enviar les seves informacions desemmascarant el crim estalinista contra la revolució obrera hongaresa, el diari va segrestar els informes i el Partit Comunista de Gran Bretanya el va expulsar.

Neix la secció belga de la LIT-CI

El passat 11 de novembre a Brussel·les es va constituir la Lliga Comunista dels Treballadors- IV Internacional, secció belga de la LIT-IV Internacional. Va ser el resultat d'anys d'intervenció i treball d'un grup inicialment reduït de militants prop de les lluites més significatives, com la que va enfrontar el tancament de Forges de Clabecq el 97, i aixecà el més important moviment de solidaritat al voltant d'una lluita obrera a Bèlgica i un sector d'esquerra sindical en el Moviment de Renovació Sindical. També s'han implicat en nombroses campanyes de solidaritat internacional, a les dues vagues generals del 2005, a la lluita dels sense papers. Arribava el moment, amb l'acumulació de forces i d'experiència política, de convocar la Conferència que donés

més homoge-neïtat al treball realitzat i consolidés un futur desenvolupament del grup.

La Conferència va discutir el document programàtic i en sessió oberta a companyes i companys propers o d'altres organitzacions revolucionàries belgues, es va presentar i debatre la resolució sobre la situació política a Europa i a Bèlgica. Tres elements van estar molt presents: avui plana sobre la capital belga el pla de reducció de milers de llocs de treball de Volkswagen, la principal fàbrica de la ciutat; també la lluita pels drets dels immigrants, que avui protagonitzen tancaments a diverses esglésies. Tot emmarcat en els elements de divisió provocats per l'ascens dels grups d'extrema dreta al nord, a la zona flamenca.

A la Conferència es van rebre nombroses comunicacions de militants, seccions de la LIT-IV i d'altres organitzacions revolucionàries. Una delegació de Lluita Internacionalista va participar a la Conferència i als debats. Només amb la creació de noves i més fortes organitzacions revolucionàries i internacionalistes podrem plantar cara de manera efectiva a un capitalisme que es coordina internacionalment per fer retrocedir els drets dels treballadors i dels pobles.

Aturem l'atac sionista sobre Gaza

"Volent arrencar-nos de la nostra terra"

Els companys dels Comitès Independents de Treballadors Palestins de Gaza preparaven un article per denunciar la darrera ofensiva sionista a la franja des de les pàgines de Lluita Internacionalista. El ... d'octubre anaven cap a Beit Hanoun per fer una entrevista i es van trobar amb la massacre de 19 civils. Aquest és l'escript que ens han fet arribar.

Estimats companys,

Moltes gràcies per la vostra preocupació pel que està passant aquí a Palestina. He visitat Beit Hanon avui, on hi ha hagut la darrera massacre israeliana. He anat amb uns amics a donar el condol a les famílies dels màrtirs.

La visió de Beit Hanon s'ha tornat increïble. No podem parlar, el desastre, la tristesa, la mort, la destrucció, l'horror i els ferits són per tot arreu on vagis, no sabem on anar ni per quins carrers caminar, com si no hi haguéssim estat mai. El conductor fins i tot ens deia que hi havia estat feia deu dies però que no avui no coneixia els carrers. No us ho podeu imaginar, 16 persones de la mateixa família han estat assassinades. No he pogut parlar amb ningú per enviar-vos un informe. La gent dels carrers estava totalment xocada. Tot i la brutalitat de l'ocupació israeliana no esperàvem que gosessin bombardejar així les cases civils.

Quan he arribat a casa he sentit que han començat a bombardejar altre cop Beit Hanon. Insisteixen en arrencar-nos de les nostres terres. Podeu imaginar-vos que 400 soldats entren en una casa inspeccionant-ho tot i retenint la família en una habitació, fins i tot els han impedit anar sols al vàter i tancar la porta.

Ara sento sirenes d'ambulància i suposo que deu haver passat alguna cosa a Beit Hanon. De fet, ara no em puc concentrar. Perdoneu per aquestes males notícies, però és el que hi ha.

Potser seré capaç d'enviar-te un article després de diumenge.

Gràcies altra vegada per preocupar-vos-en, Cristina.

Records a tots els camarades.

Leyla. Gaza

IV CONFERENCIA

IV Conferència de Lluita Internacionalista

Un projecte sempre viu i en construcció

Els dies de 30 de setembre i 1 d'octubre va tenir lloc la IV Conferència de Lluita Internacionalista. L'objectiu de les Conferències anuals de la nostra organització és el de fer col·lectivament una anàlisi de la situació política, aprovar una orientació política general i un pla de tasques, organització i finances.

La Conferència va comptar amb la participació d'una delegació del Groupe Socialiste Internationaliste (GSI), secció francesa de la LIT-IV. La seva presència i intervencions en els debats van permetre dibuixar una perspectiva de la situació a l'Estat espanyol en el marc de la resistència dels treballadors i la joventut als plans de la UE.

Dins dels plans de treball immediats podem destacar l'impuls a la construcció de sectors d'esquerra sindical en els processos de lluita contra les deslocalitzacions i privatitzacions, així com en el marc del període d'eleccions sindicals que s'obre. La necessària reactivació de la lluita pels drets dels i les immigrants i contra la Llei d'Estrangeria. L'exigència de retirada immediata de les tropes espanyoles del Líban, l'Afganistan i Haití. Campanyes de solidaritat amb els treballadors i el poble palestí, concretada amb una proposta de gira dels Comitès de Treballadors Independents, o amb les lluites obreres argentines. Les resolucions estaran publicades i també penjades al web de LI. Demana-les!

En aquesta Conferència també vam aprovar el programa de Lluita Internacionalista actualitzant el de l'any 2000. Com tot programa revolucionari, ha de respondre a la situació objectiva que viu el país i respondre a les necessitats de les masses producte d'aquesta situació. Alhora ha de servir com a mediació entre les tasques que té la classe obrera davant seu i la consciència actual de les masses. Però hi insistim, el punt de partida d'aquest programa no és la consciència actual de les masses, avui influenciada pels aparells traïdors que proposen solucions de reformes "acceptables" per al sistema actual, sinó les necessitats que obliguen les masses a avançar en el seu camí cap a la revolució. A aquesta fi es dirigeix la nostra proposta de programa -un conjunt de reivindicacions- que, evidentment, no apliquem en bloc a qualsevol lluita, sinó que avancem una o altra consigna segons les seves possibilitats de fer avançar la lluita i la consciència.

Aquest programa no és una recopilació de les reivindicacions més freqüents actualment, encara que en reculli algunes, sinó un mitjà per avançar. Aquest programa tampoc no implica que Lluita Internacionalista no doni suport qualsevol reivindicació pel fet de no estar continguda en aquest programa. Li dona suport a totes les lluites que permetin fer progressar la lluita dels treballadors. Sense amagar el nostre objectiu d'instaurar la dictadura del proletariat com a mitjà per construir el socialisme, proposem avui la lluita pel programa que transcrivim a continuació, i cridem els lluitadors que hi coincideixin, a organitzar-nos junts per imposar-lo. Som conscients que aquest no és un programa acabat, que cada bloc de consignes -siguin mínimes, democràtiques o transitòries- exigeix una explicació i un debat particular. Serà la seva posada en pràctica, o sigui, les pròpies lluites, el que permetrà anar perfilant el programa de la revolució a l'Estat espanyol.

Programa d'Acció de Lluita Internacionalista

Enfrontar-nos al Govern i la patronal i les multinacionals

Per un Pla obrer contra l'atur i la precarietat, en defensa de les condicions de vida:

- Contra l'atur i el tancament d'empreses. En defensa de tots els llocs de treball. No als ERO. Pel dret d'accés a tota la documentació empresarial. Nacionalització sense indemnització de les fàbriques tancades i posada en producció sota control obrer.
- Ni reducció de plantilla ni congelació salarial. No a les borses d'hores, hores extres a contractes nous. Escala mòbil de salaris i hores de treball, que assegurí el manteniment del poder adquisitiu dels salaris i reparteixi la feina entre tota la plantilla. Llei de 35 hores ja, sense pèrdua de salari ni còmput anual. Salari i pensió mínims de 1.200 euros i subsidi d'atur fins a trobar feina.
- No a la precarietat laboral, no a les externalitzacions de plantilla. Ni ETTs, ni empreses subcontractades. Precaris a fixos. Contra tota discriminació laboral. La mateixa feina el mateix sou, la mateixa empresa el mateix conveni. La sinistralitat laboral és terrorisme patronal.
- Derogació de les reformes laborals. Contra la desregulació laboral i els atacs als drets sindicals i de vaga. Contra la Llei d'Estrangeria que assegura mà d'obra semiesclava a la patronal
- No a les privatitzacions. Defensa dels serveis públics: sanitat, ensenyament, transports, aigua... Ni un euro públic de subvenció per a la privada. Prou d'impostos sobre els treballadors, fiscalitat sobre el capital. Pressupostos militars a despeses socials.
- Contra l'especulació immobiliària. Cap desnonament per impagament de causa laboral. Expropiació d'habitatges immobilitzats per Bancs i

immobiliàries per ser habitades per qui les necessiten.

- Contra la destrucció de la naturalesa a les mans del benefici privat. Els recursos naturals pertanyen al poble.
- Expropiació dels terratinents i reforma agrària.
- Nacionalització de la banca i les grans empreses, sota control obrer, per posar els seus recursos al servei de la societat.

**Per la Vaga General per imposar aquest Pla Obrer.
Fora el Govern burgès. Per un Govern dels Treballadors.**

En defensa dels drets democràtics

- Llibertat presos polítics. Fora la llei Antiterrorista i la llei de Partits.
- Depuració de franquistes de les institucions. Dissolució de les Forces repressives.
- Dret d'autodeterminació per Euskadi, Catalunya i Galitza.
- Defensa dels drets d'organització i expressió dels joves. No a la criminalització i persecució de la joventut.
- Plens drets polítics per als treballadors immigrants. Contra els contingents i la repressió a la immigració. No als acords de la UE.
- Estat laic. Cap diner públic a l'Església. Fora la religió de les aules.
- Contra l'opressió i la violència patriarcal sobre la dona. Avortament lliure i gratuït.
- Lliure exercici de la sexualitat pròpia. Dret d'eutanàsia.

Fora la Monarquia. República. Federació de Repúbliques socialistes ibèriques, lliures i iguals.

Contra els plans imperialistes:

- Contra les directives de la UE i la seva Constitució.
- OTAN no, bases fora!
- Fora les tropes d'ocupació d'Haití, l'Afganistan i el Líban. No a les intervencions militars de l'imperialisme (ni sota l'OTAN ni sota l'ONU).
- Devolució de Ceuta, Melilla i Gibraltar. Autodeterminació del Sàhara Occidental.
- Ruptura immediata de relacions amb l'Estat sionista d'Israel.
- Condonació immediata del deute exterior als països espoliats.
- Solidaritat amb els treballadors i treballadores i els pobles que lluiten contra l'explotació i l'opressió especialment de les multinacionals espanyoles.

No a la Unió Europea del capital i les multinacionals. Pels Estats Units Socialistes d'Europa.

Recuperem els mètodes de la lluita obrera:

- Vaga i ocupació de fàbrica per lluitar contra la patronal.
- Per la coordinació i unificació de les lluites. Lluita conjunta dels treballadors europeus.
- Per Assemblees unitàries. Cap decisió sense consultar l'Assemblea
- Comitès de vaga triats i revocables per l'Assemblea
- Piquets d'autodefensa de les organitzacions obreres.
- Autòctons i immigrants, una sola classe obrera. Per la sindicació dels treballadors immigrants.
- Per la unitat sindical, per la defensa intransigent de les reivindicacions obreres.
- Organitzem corrents classistes en els sindicats contra els buròcrates.
- Per la construcció d'una alternativa política dels treballadors. Per un Partit revolucionari.

Independència de classe. Democràcia obrera. No a la burocràcia.

